

poredoma po hrbtu . . . Za sabo sliši neko trkanje, in čeravno se ne mara ozreti, ve dobro, da bīje mrtva glava ob sani . . . A vedno temneje in temneje postaja in burja je vedno mrzlejša in ostrejša — — —

„Moral bi vnovič živeti . . .“ razmišlja strugar. „Novega orodja bi si moral omisliti, sprejemati naročila . . . Denar bi moral dati stari . . . Da, tako je!“

Sedaj mu padejo vajeti iz rok. Išče jih, hoče jih pobrati in jih ne more, zakaj roki sta mu odrekli pokorščino in se ne gibljeta več . . .

„Saj je vseeno“, si misli, „konj teče tudi tako. Spal bi zdaj . . . Spal bi med pogrebom in med zadušnico.“

Strugar zapre oči in spi. Kmalu nato zapazi, da konj stoji. Ko odpre oči, vidi pred seboj nekaj temnega, kakor koč ali kozolec . . . Moral bi stopiti raz sani in pogledati, kaj je tam pred njim, a njegovo telo je polno takšne lenobe, da bi raje zmrznil, nego zapustil svoj sedež . . . In zopet mirno zadremlje.

Zbudi se v veliki sobi s pobeljenimi stenami. Skozi okna prodira svetla solnčna luč. — Strugar vidi v svoji bližini ljudi in jim hoče pokazati, da je častivreden, pameten mož . . .

„Zadušnico bi trebalo čitati, bratje!“ se oglasi. „Moral bi to povedati duhovniku . . .“

„Že dobro, že! Le miren bodi!“ mu veli znan glas.

„Očka! Pavel Ivanič!“, zakliče strugar začuden, ko vidi doktorja pred seboj: „Preblagorodni . . . dobrotnik moj!“

Skočil bi rad pokonci in pokleknil pred zdravnikom, toda ne more ganiti niti z roko niti z nogo.

„Vaše preblagorodje! Moje noge, kje so? Kje so moje roke?“ „Tvoje roke in noge so proč — — — Zmrzile so ti! No, no, zakaj se jočeš? Saj si dolgo živel, hvala Bogu! Gotovo imaš šest križev na hrbtu — ali še nisi zadovoljen?“

„To je revščina, revščina — — — Vaše preblagorodje, v resnici je revščina. Prosim velikodušnega oprostjenja! Še pet, šest let bi moral živeti — — — Zakaj? Tujega konja imam, moral bi ga vrniti — — — Svojo staro bi moral pokopati — — — In kako hitro mine vendar vse na tem svetu! Vaše preblagorodje! Pavel Ivanič! Najlepšo škatljico, iz brezovega lesa — — — kroglje za igro bom napravil!“ — — —

Doktor mahne z roko in odide iz bolniške sobe S strugarjem Grigorijem Petrovim je pri kraju.

TISKARSTVO.

IZ RISB BRATOV ŠUBICEV.